

Szerkesztési iroda:

Főtér takarékpénztári épület 2-dik emelet, hová e lap szellemi részét illető közlemények intézendők. Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

Kiadói hivatal:

Réthy Lípót könyvnyomdai irodája (főtér 8-ik szám, Ackermann-féle ház), hová e lap anyagi részét illető közlemények (előfizetési pénz, kiadása körüli panaszok, hirdetések), bérmentesen intézendők.

ALFÖLD.

POLITIKAI NAPI LAP,

egyszersmind az aradi gazdasági egylet hivatalos közlönye.

Megjelen: az ünnepnap utáni napot kivéve mindennap.

Előfizetési föltételek:

Helyben hához hordva:	Vidékre postán küldve:
Egész évre . 12 frt 40 kr.	Egész évre . 15 frt 60 kr.
Fél évre . 6 „ 20 „	Fél évre . 7 „ 80 „
Negyed évre 3 „ 10 „	Negyed évre 3 „ 90 „

Hirdetmények díja: 5 hasábos petit-sor egyszeri hirdetésénél 6, és minden következőkénél 3 ujkr számított. Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatásnál kedvezőbb föltételek mellett vétetnek föl. — Bélyegdíj külön 30 ujkr. — Magánvita 3 hasábos petit-sor 15 ujkr.

Arad, július 13.

Nem hiába Napoleon lett a helyzet ura, e helyzet egyes körülményeiről is leginkább csak francia lapokból értesülhetünk. Innen tudunk meg biztosabban közelebb részleteket a fegyverszüneti s illetőleg békealkudozásokról, melyek a königgrázi csata után előtérbe léptek, de az eddigi kilátások szerint alig vezetnek eredményre.

Lássuk a „France“ szerint azon föltételeket, melyeket a porosz kormány, mint békeelőzményeket követel. Ezeket Reusz herceg terjeszté elő a tuillériákban s lényegileg következők: Ausztria véglegesen kizáratik a német szövetségből; a szövetségi mind szárazföldi, mind tengeri haderő fölött a főparancsnokságot kizárólag Poroszország fogja kezelni; a szövetséget diplomatiailag kizárólag Poroszország fogja képviselni; Poroszország bekebelezi az Elbaherczégéseket s az elfoglalt területek egy részét. Micsoda területek volnának ezek, a „France“ nem említi.

Poroszország a fegyverszünetre nézve is megtette föltételeit. Ezek lennének: A várak megszállása egészen a porosz határig, tehát Cseh és Szászországban is; a vasutak teljesen szabad használata Ausztria, Szász-, Bajorország és Szilézia között; a porosz hadsereg a fegyverszünet ideje alatt az elfoglalt tartott területek által élmezsegett; a déli ausztriai hadsereg mind a várnégyszögtől, mind az éjszaki csatától a fegyverszünet ideje alatt távol maradna. Még azt is kívánja Poroszország, hogy a fegyverszünet alatt Bécsben se ne ujoncozzanak, se önkényteseket ne toborzzanak.

A „La Presse“ szinte francia lap közli a francia közvetítési javaslatokat. Ezek szerint: A német szövetség feloszlatatik s egy új szövetség alakittatik Poroszország és Ausztria nélkül. Az, hogy Ausztria az Elbaherczégésekhez való jogáról lemond, úgy tekintendő, mint hadi kárpótlás Poroszország részére. Ausztriának nem kell semmi területéről lemondani. Poroszország bekebelezi Slezvig-Holsteint, Mecklenburgot, Hessent és Braunschweigot, a Rajna képezné Poroszország nyugati határát. Az így megfosztott fejedelmek a Rajna- és Maastartományok által kárpóttatnának. Bajorország és Baden között területkicserélés történék. Szászország, Hannovera, a szász herczégségek s Poroszország közt katonai szövetség kötötték. Landau (város és német szövetségi erősség, most Bajorországhoz tartozik) lakói szavazás útján határoznak el, valljon Franciaországhoz, vagy Badenhez akarnak-e tartozni. A Saarvölgy (a Saar a Mosel egy mellékfolyója, Franciaországból jöve, a német területen is közel fekszik annak határához s itt különösen Saarbrück, Sarluis, Merzig, Saarbürg nevezetesebb városok fekszenek annak partjain. Völgye elég térs, népes s a hegyes vidéket kivéve termékeny) tehát: a Saarvölgy lakosai meg azt határoznak el maguk, valljon Franciaországhoz, vagy az alakítandó új rajnai fejedelemségekhez akarnak-e tartozni.

Ezekről értesülünk a francia lapokból. Olaszországból kevésbé világosak a tudósítások. Annyit körülbelül tudhatunk, hogy az Italia és Poroszország között létező szövetségnél fogva egyik fél sem fog egyoldalú békét kötni Ausztriával, de természetesen, a maga követelményeit mindegyik fél maga határozza meg. Különböző Olaszországra nézve eddig csak a fegyverszünet, de nem a béke kérdése is merült föl. Mint beszélték, Viktor Emanuel a várnégyszögben egy erősség megszállását tüzte volna ki a fegyverszünet föltételeül. Napoleon most Peschiera várát ajánlá föl az olasz királynak. Megkötötték-e ezen az alapon a fegyverszünet, még mindig bizonytalan. A tudósító hozzátézi, hogy Napoleon föl-szóltította a porosz kormányt, miszerint e hó 12-ig adja meg határozott válaszát, valljon elfogadja-e az ajánlott fegyverszüneti föltételeket,

vagy sem. Az időhatár lejárt, de a föl-szóltítás eredményéről még semmit sem tudunk.

Az egész alkudozásokból az tűnik ki, hogy Ausztria különösen az iránt volt érdekelt, hogy Olaszországgal kössön fegyverszünetet, ezért áldozta fel Velenczét. Poroszországról bizonyosan tudta, hogy ez a győző túlköveteléseivel fogna fellépni, vele tehát, most már öszpontosított erővel, újra megvívni készült. De a felszóltított közbenjáró, Napoleon, talán azért is, mert tudta, hogy Olaszországgal Poroszország nélkül sem mire sem lehet, az alkudozásokat ez utóbbi irányában is kiterjesztette.

Ha a közlött föltételeket tekintjük, azok Ausztriára nézve minden irányban terhesek. Poroszország Ausztriát másodrangu állammá akarja lezorítani s Németországban minden közvetlen és közvetett befolyástól megfosztani, míg ő, t. i. Poroszország azon egyenes utat készíti magának, melyen igen könnyen egész Németország fölötti uralomra juthat. De Franciaország javaslata sem kedvező, azon különbséggel, hogy itt Napoleon akarja a maga számára a sült gesztenyét a parázsból kikaparni, mert könnyen sejtethető, hogy az új Bundot a néhai „rajnai Bund“ mintájára saját közvetlen befolyása alatt fogna szervezni, míg Poroszországnak is „a jó szolgálatért“ előnyös kilátásokat nyújt. A tények maguk eléggé beszélnek Ausztriának épen nem irigylendő helyzetéről. Sőt alig csalódnunk, ha azon meggyőződésünket fejezzük ki, hogy ha a fönnközölt bármelyik alapon a béke megkötötték, ez ismét nem fogna birni tartóssággal. Ausztriának ily körülmények között alig marad egyéb hátra, mint hogy az eddigi rendszerrel véglegesen szakítva, az ugynevezett keleti politikát vegye irányul. Csak az a kérdés, megbirja-e Ausztria tartani Németországbani befolyását, vagy nem. Ha nem, akkor csak a mondott keleti politika kecsegtet szebb jövővel.

Talán nincs messze az idő, midőn ezen eszme bővebb figyelemben fog részesülni.

Arad, július 13.

(T.) Néhány nap óta azon nézet kapott lábra, hogy Napoleon császár Ausztria hű szövetségese lett s hogy szükség esetére mind az olaszok, mind a poroszok ellen, francia hadtestek fognak sikra szállni. Mint bizonyost állítják, hogy az osztrák déli hadsereg most teljesen az éjszaki csatátérre fordíthatja erejét, mert Velenczét, mint birtokukat majd megvédik a francziák. S ime, csak tegnap jelenti egy hivatalos sürgönye az osztrák déli hadsereg parancsnokságának, hogy az olaszok jelentékeny erővel átlépték a Pót, s az Etsch folyóhoz igen közel állanak. Ily hivatalos sürgöny után nem lehet kétséges, hogy ama fél-hivatalos jelentés, miszerint a déli hadsereg már éjszaka felé megindult, csak részben lehet igaz, s csak ama csapatokra vonatkozhatik, mik a várnégyszög védelmére okvetlenül nem szükségesnek. Tehát nyílt téren nem fognak az osztrákok az olaszokkal harcolni, de a várnégyszög osztrákoktól fog védelmeztetni.

Ebből az tűnik ki, hogy nem volt alaptalan azon, lapunk tegnapelőtti számában közlött nézet, hogy a velencei terület még nem tekinthető francia birtoknak, mert különben annak védelméről Franciaország, s nem Ausztriának kellene gondoskodni; s nyer valószínűségben azon legújabb versio, hogy Ausztria csak azon föltétel alatt engedte át Napoleonnak Velenczét, ha közbenjárásának sikerül, Olaszország és Ausztria közt békét, vagy legalább fegyverszünetet eszközölni. — Mint tudjuk, eddig az nem sikerült.

Más részről sem mutatkozik még a Napoleon által Ausztriának — állítólag ígért francia támogatásnak legparányibb gyakorlati eredménye, — mert a poroszok nem hogy fegyverszünetbe egyeznének, de óránként közelebb nyomulnak Bécs városához. De megengedve, hogy nem

mese Franciaország fegyveres beavatkozása, mégis nem lesz fölösleges, legalább újabb illusiok kikerülése végett, egy ily beavatkozás jelentőségéről tisztába jönni. Nem valószínűtlen t. i. hogy végre Napoleon kijelenti, hogy szemben Poroszország győzelmeivel, kénytelen anyagi biztosítékot szerezni arra, hogy e hatalom nagy győzelmeit az európai egyensúly megzavarására föl ne használja, s ez okból megtörténhetik, hogy a francziák egyszerre csak a rajnai tartományokba bevonulnak. Bismark ur gondoskodott arról, hogy ott porosz katonák ne állják utjokat, miután a katonaságot e tartományokból teljesen kivonatta. Ha egyszer a francziák oda bementek, ott szép kényelmesen be is rendezik magokat, s semmi okuk sem leend Poroszországot békekötésre kényszeríteni, miután érdekeik érvényesítésére nézve elég tekintélyes „zálog“ lesz kezeik közt. Az sem lehetlen, hogy Bismark ur, röstelve a német nemzet e tekintetbeni féltékenységét, a Rajnának önkényes átengedése által megsérteni, ily uton látta czélszerűnek, a Rajna szép területét Franciaország birtokába juttatni.

Miután vannak oly jóhiszemű politikusok, kik még Anglia támogatására is számítanak, itt közöljük az angol tory-miniszterium feje, Derby lordnak e hó 9-én az angol parlamentben közlött s követendő programjának főpontjait: Egy tory-kormány nem harcziás; az összes külfölddel békeviszonyban leend, a nélkül, hogy bármely hatalommal egyedüli szövetségbe lépne; minden külügyekbeni avatkozást kerülni fog, kikért barátságos szolgálót mindenkinek készséggel megteend; sohasem fenyegetődzik, ha nincs szándéka fenyegetését végrehajtani; a jelen háboruban a legszigorubb semlegességet fogja követni, de minden hadviselő félnek baráti szolgálót teend. Már ennél angolosabb politikát képzelni sem lehet!

Arad, július 13.

—ö— Mig a bevallott és be nem vallott kormánylapok minden szöbőségeiket, minden betanult beszédfigurákat arra használják föl, hogy a mostani politikai rendszert védelmezzék s azt mint csalhatlan remediámát a népek boldogításának föltüntessék, addig a monarchia minden független pártáryalata rendszerváltozás után kiált. Legujabban (jul. 10-én) a gráci községtanácsban sürgető indítvány tétetett az iránt, hogy ő fölségéhez azon hódo-lattelvény kérés intéztessek, miszerint a fölfüggesztett alkotmányt, mint a legszilárdabb menekülséi horgonyt, visszaállítani méltóztassék. Erre dr. Rechbauer a következő tartalmu beszédet mondá: A mostani rendkívüli időviszonyok rendkívüli eszközöket igényelnek. Az, mi a szerencsétlenséget előidézte, a fönnálló rendszer volt. Azért ő egy föliratra csak akkor adja szavazatát, ha abban a rendszer gyökeres változásának szükségessége hangsúlyoztatni fog. Már 1859-ben mondák nekünk, hogy az örökölte téveszmékkel szakítani kell; de ez csak félig történt meg, s most e rendszerrel Königgrätz elé jutottunk. Szónok hangsúlyozza, hogy ki kell fejezni, miszerint a korona tanácsosai nem bírják többé a bizalmat, valamint, hogy Ausztria népei az ő üdvöket csak az alkotmányos állapotoktól várják. Kiemeli továbbá a Lajtántuli és inneni érdekek kölcsönösét, de szinte előtérbe kell léptetni az összefüggeszést Németországgal. Csak gyökeres rendszerváltozás nyújthat most reményt. Nagy áldozatokra van szükség, hogy az állam megmentessék. De ezen áldozatok csak nagy czél végett hozhatók meg; mig ez nem áll, addig minden remény hasztalan. Azért, ismétli szónok, ő nem csak a fölfüggesztett alkotmány visszaállítását akarja kérni.

Magyarország független közlönye már belefáradtak az ily sikertelen föl-szóalásokba.

Külföld.

Ugy látszik, sem az olaszok, sem a poroszok nem viseltetnek azon respectussal Napoleon iránt, mint azt, kivált Ausztriában eddig sokan hitték. Az olasz lapok kivétel nélkül a francia ajánlatok ellen s a harc folytatása mellett nyilatkoznak. Hogy az olaszok annyira vonakodnak Velenczét Napoleon császár kezéből elfogadni, s az ellenségeskedéseket megszüntetni, annak körülbelül ezek az okai: Mindenekfelett az olaszok becsületérzése irtózik attól, hogy Velence megszakítását a porosz diadaloknak, és ne saját fegyverök vitéségének köszönje

